

CAUZELE ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

IANUARIE 2008

Dreptul la un proces echitabil. Termen rezonabil. Art. 6 alin. (1) din Convenție

Deși Curtea nu este competentă să analizeze maniera în care instanțele naționale au interpretat și aplicat dreptul intern, casările succesive cu trimitere – cauza a fost retrimisă de două ori fie la tribunal, fie la judecătoria, prin deciziile curții de apel și tribunalului, care au anulat deciziile instanțelor inferioare – ce ar fi putut continua la nesfârșit, în absența unor dispoziții legale care să dispună altfel, nu sunt imputabile comportamentului reclamantului și nici nu au fost impuse de complexitatea cauzei, ci denotă o deficiență a funcționării sistemului judiciar. În consecință, durata procedurii litigioase a fost excesivă și nu corespunde exigențelor termenului rezonabil. Art. 6 alin. (1) din Convenție: *încălcare*.

Cauza ATANASIU împotriva României,
hotărârea din 11 decembrie 2007

Comunicată la 17 ianuarie 2008

Cererea nr. 15204/02

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a III-a), într-o cameră compusă din: Boštjan M. Zupančič, președinte, Corneliu Bîrsan, Elisabet Fura-Sandström, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, David Thór Björgvinsson, Isabelle Berro-Lefèvre, judecători și Santiago Quesada, grefier de secție, după deliberarea din camera de consiliu, de la data de 11 decembrie 2008, a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 15204/02), îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Lucian Atanasiu («reclamantul»), a sesizat Curtea la data de 19 aprilie 2001 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale («Convenția»).

2. Reclamantul este reprezentat de către doamna T. Calipetre, avocat din Constanța. Guvernul român («Guvernul») este reprezentat de către agentul său, domnul Răzvan Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 6 septembrie 2005, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile art. 29 alin. (3) din Convenție, Curtea a decis să examineze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în 1956 și locuiește la Constanța.

5. La data de 20 septembrie 1987, Marcu S. a încheiat cu soții Victoria și Iosif B. o promisiune de vânzare cu privire la un teren în suprafață de 500 mp situat în Constanța.

6. La data de 9 septembrie 1990, Marcu S. a vândut același teren reclamantului și soției sale, prin contract autentificat la notar.

7. La data de 12 noiembrie 1990, soții B. au solicitat Judecătoriei Constanța să constate că, la data de 20 septembrie 1987, au încheiat cu Marcu S. un ante-contract de vânzare-cumpărare cu privire la terenul în cauză și să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract autentic de vânzare-cumpărare.

8. La data de 4 septembrie 1991, soții B. i-au acționat în justiție pe reclamant și soția acestuia solicitând anularea contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu Marcu S., pe de-o parte, și reclamantul și soția acestuia, pe de altă parte.

9. La data de 17 februarie 1992, Judecătoria Constanța a dispus conexarea celor două cauze.

10. La 13 iulie 1992, Judecătoria Constanța a respins acțiunea soților B. și, admitând cererea reconvențională a reclamantului și a soției sale, i-a obligat pe soții B. să lase terenul în posesia reclamantului și soției sale. Soții B. au declarat recurs împotriva acestei hotărâri.

11. La data de 20 noiembrie 1992, Marcu S. a decedat, iar moștenitorii au fost citați în cadrul procedurii.

12. La data de 28 ianuarie 1993, la cererea soților B., Curtea Supremă de Justiție a strămutat cauza de la Tribunalul Constanța la Tribunalul București, pentru motive de bănuială legitimă privind echitatea procedurii. Judecătorul P. a făcut parte din completul de la Curtea Supremă de Justiție care s-a pronunțat asupra cererii de strămutare.

13. La 16 iunie 1993, Tribunalul București a admis recursul soților B. și a casat decizia Judecătoriei Constanța, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță.

14. Admițând cererea de strămutare formulată de soții B., prin hotărârea din 10 martie 1994 a Curții Supreme de Justiție, cauza a fost trimisă unei judecătoria din București. Judecătorul P. a prezidat completul Curții Supreme de Justiție care a pronunțat această hotărâre.

15. La 20 iunie 1994, judecătoria din București a admis acțiunea soților B. și a constatat existența unui contract de vânzare-cumpărare datând din 1987, încheiat între Marcu S. și soții B., cu privire la terenul în cauză.

16. La 15 decembrie 1994, Iosif B. a decedat, acțiunea fiind continuată de către văduva sa, Victoria B.

17. La data de 3 aprilie 1995, Tribunalul București a respins apelul reclamantului și a soției acestuia ca fiind vădit nefondat. Aceștia au declarat recurs. În timp ce recursul se afla pe rolul Curții de Apel București, ei au formulat o plângere penală pentru fals, invocând faptul că înscrisul care constata tranzacția din 20 septembrie 1987 dintre Marcu S. și soții B. a fost falsificat. Ca urmare a acestei plângeri, procedura derulată la Curtea de Apel București a fost suspendată la data de 16 octombrie 1995 până la soluționarea plângerii penale.

18. La data de 26 martie 1996, parchetul de pe lângă Judecătoria Constanța a dispus neînceperea urmăririi penale cu privire la soții B. Această soluție a fost menținută în recursul ierarhic formulat de reclamant, decizia definitivă a parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție datând din 7 mai 1998.

19. Ca urmare a reluării procedurii civile, la data de 9 iunie 1998, prin decizia din 7 septembrie 1998, Curtea de Apel București a admis recursul reclamantului și al soției sale și a casat cu trimitere hotărârea din 3 aprilie 1995, pe motiv că Tribunalul București a pronunțat hotărârea fără să ia act de decesul lui Iosif B.

20. La 29 ianuarie 1999, Tribunalul București a casat decizia din 20 iunie 1994 a judecătoria din București și a retrimis cauza la prima instanță de judecată. Această hotărâre nu a fost motivată.

21. La 30 iunie 1999, judecătoria din București a admis acțiunea Victoriei B. și a dispus anularea contractului de vânzare-cumpărare din 9 septembrie 1990, încheiat

între Marcu S., pe de-o parte, și reclamantul împreună cu soția sa, pe de altă part, și a constatat existența contractului de vânzare-cumpărare încheiat în 1987, între Marcu S. și soții B. Decizia s-a întemeiat în special pe interogatoriul lui Marcu S. dinaintea decesului acestuia și a declarației unui martor, care a redactat înscrisul din 20 septembrie 1987 în prezența Victoriei B. și a lui Marcu S. În plus, instanța a apreciat că Marcu S. a încheiat ulterior un alt contract de vânzare-cumpărare cu privire la același teren, cu reclamantul și soția sa, având drept consecință lezarea intereselor Victoriei B. și a soțului său defunct, în favoarea cărora Marcu S. semnase deja o promisiune de vânzare.

22. La 16 iunie 2000, Tribunalul București a admis apelul declarat împotriva hotărârii de mai sus și, pe fond, a respins acțiunea Victoriei B., cu motivarea că înscrisul care ținea loc de contract de vânzare nu fusese semnat de către Marcu S.

23. La data de 14 noiembrie 2000, Curtea de Apel București a admis recursul Victoriei B. și, pe fond, a respins pretențiile reclamantului și ale soției sale, apreciind ca fiind corectă hotărârea din 30 iunie 1999 a judecătoria. Fostul judecător P., devenit între timp avocat, a reprezentat-o pe Victoria B. în fața curții de apel.

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 alin. (1) din Convenție

24. Reclamantul invocă faptul că durata procedurii a nesocotit principiul termenului rezonabil, astfel cum acesta este prevăzut în art. 6 alin. (1) din Convenție, care stipulează astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

25. Guvernul se opune acestei susțineri.

26. Perioada în discuție nu a început decât odată cu intrarea în vigoare a Convenției în privința României, la 20 iunie 1994. Totuși, pentru a aprecia caracterul rezonabil al termenului care s-a scurs de atunci, trebuie luată în considerare starea în care se afla cauza în acel moment, respectiv în primă instanță, după trei ani de judecată.

Perioada în cauză s-a încheiat la data de 14 noiembrie 2000. În consecință aceasta a durat 6 ani și 5 luni, pentru șapte instanțe.

A. Cu privire la admisibilitate

27. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest nefondată în sensul art. 35 alin. (3) din Convenție. De altfel, Curtea relevă că nu există niciun alt motiv de inadmisibilitate. Cererea a fost declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

28. Reclamantul a învederat faptul că nici complexitatea cauzei, nici comportamentul părților în cadrul procedurii interne nu ar fi justificat durata acesteia. Acesta a apreciat că durata nerezonabilă a procedurii este imputabilă doar autorităților judiciare interne, în special casărilor succesive cu trimitere, erorilor și viciilor de procedură. Reclamantul indică, în fine, că deși procedura avea un obiect patrimonial, respectiv tranșarea unei dispute asupra proprietății unui teren, miza acestei proceduri era în mod special importantă pentru el, întrucât era vorba despre terenul pe care intenționa să-și construiască o casă pentru care obținuse deja autorizația de construcție necesară.

29. Guvernul consideră că speța era complexă, având în vedere incidentele procedurale intervenite, cum ar fi conexarea celor două dosare, suspendarea procedurii până la soluționarea unei plângeri penale conexe, strămutarea cauzei și apelul moștenitorilor părților decedate. S-a reținut de altfel că nu au existat lungi perioade de inactivitate din partea jurisdicțiilor interne.

30. Curtea reamintește că aprecierea caracterului rezonabil al duratei unei proceduri se realizează în raport de circumstanțele cauzei și având în vedere criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente, precum și miza litigiului pentru cei în cauză [a se vedea, printre multe altele, cauza *Frydlender împotriva Franței* (GC), nr. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII].

31. Curtea reține că prezenta cauză nu era de o complexitate deosebită, obiectul său constând în stabilirea validității a două contracte de vânzare-cumpărare încheiate succesiv de către același vânzător, cu privire la același teren.

Curtea constată, între altele, că întârzieri importante ale procedurii se datorează casărilor și retrimiterilor succesive ale cauzei. În această privință, Curtea reține că derularea procedurii a fost prelungită din cauza a numeroase decizii pronunțate în cauză. Astfel, cauza a fost retrimisă de două ori fie la tribunal, fie la judecătoria, prin deciziile din 7 septembrie 1998 a Curții

de Apel București și 29 ianuarie 1999 a Tribunalului București, care au anulat deciziile instanțelor inferioare. În plus, retrimiterile ar fi putut continua la nesfârșit, neexistând nicio dispoziție legală care să dispună altfel. Deși Curtea nu este competentă să analizeze maniera în care instanțele naționale au interpretat și aplicat dreptul intern, ea consideră că, totuși, toate casările succesive cu trimitere se datorează unor erori comise de instanțele interne inferioare în cursul examinării cauzei (cauza *Wierciszewska împotriva Poloniei*, nr. 41431/98, 25 noiembrie 2003, § 46). În plus, repetarea unor asemenea casări denotă o deficiență a funcționării sistemului judiciar (cauza *Cârstea și Grecu împotriva României*, nr. 56326/00, 15 iunie 2006, § 42).

32. Curtea apreciază, prin urmare, că nici complexitatea cauzei și nici comportamentul reclamantului nu explică durata procedurii, luată în ansamblul său.

33. Curtea a soluționat mai multe cauze în care s-au discutat chestiuni asemănătoare celei din prezența speță și a constatat încălcarea art. 6 alin. (1) din Convenție (a se vedea cauza *Frydlender*, precitată). După examinarea tuturor probelor care i-au fost supuse, Curtea consideră că Guvernul nu a adus niciun fapt ori argument care ar fi putut conduce la o concluzie diferită în prezenta cauză. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că în speță durata procedurii litigioase a fost excesivă și nu corespunde exigențelor termenului rezonabil. În consecință, a existat o încălcare a art. 6 alin. (1).

II. Cu privire la alte pretinse încălcări invocate

34. Invocând art. 6 din Convenție, reclamantul se plânge de absența independenței și imparțialității instanțelor care au soluționat acțiunea cu privire la anularea contractului de vânzare-cumpărare, din cauza faptului că judecătorul P. a făcut parte din completele de judecată care au soluționat cele două cereri de strămutare a cauzei din 28 ianuarie 1993 și 10 martie 1994, înainte de a acționa ca avocat pentru a reprezenta în instanță adversarii reclamantului în fața Curții de Apel București. Reclamantul se plânge de asemenea de faptul că nu a avut acces la instanță pentru a contesta soluția de neîncepere a urmării penale dată de parchet la 26 martie 1996, ca urmare a plângerii pe care a formulat-o privind infracțiunea de fals.

35. Curtea reține că cererile de strămutare la care face referire reclamantul au fost soluționate prin hotărârile din 28 ianuarie 1993 și 10 martie 1994, deci înainte de intrarea în vigoare a Convenției în privința României, care a avut loc la 20 iunie 1994. De altfel, dacă

reclamantul avea o bănuială cu privire la influența ce s-ar fi exercitat asupra judecătorilor Curții de Apel București de către avocatul adversarilor săi, ar fi putut să solicite strămutarea cauzei pentru bănuială legitimă sau să recuze judecătorii respectivi în cauză, ceea ce nu a demonstrat că ar fi făcut.

În fine, Curtea reține că cererea privind lipsa de acces la un tribunal se raportează la o procedură care a luat sfârșit prin decizia definitivă a parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție din 7 mai 1998, deci cu mai mult de șase luni înainte de data introducerii prezentei cereri.

36. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamantul se plânde cu privire la decizia din 14 noiembrie 2000 a Curții de Apel București, prin care i s-au respins pretențiile asupra proprietății pe care a dobândit-o.

37. Curtea reamintește că faptul tranșării unui litigiu între particulari pe baza dreptului în vigoare nu angajează prin el însuși responsabilitatea statului în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1, dacă nu este identificat niciun indiciu de arbitrar [a se vedea, printre altele, cauza *Vasilev împotriva Bulgariei* (decizie), nr. 47063/99, 10 martie 2005]. În cauză, Curtea reține că instanțele interne au procedat la o analiză aprofundată a probelor depuse la dosar de părți. Ca urmare, nu se identifică niciun indiciu de arbitrar în hotărârile pronunțate.

38. Ținând cont de ansamblul elementelor care i-au fost prezentate și în măsura în care este competentă să se pronunțe asupra pretențiilor invocate, Curtea arată că nu a identificat nicio aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate prin Convenție sau prin Protocoalele sale.

39. Rezultă că această parte a cererii este vădit nefondată și va fi respinsă în aplicarea art. 35 alin. (3) și (4) din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

40. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Prejudiciu

41. Reclamantul a solicitat 161.700 euro cu titlu de prejudiciu material, incluzând valoarea terenului care a format obiectul litigiului în fața instanțelor interne și 40.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

42. Guvernul contestă aceste pretenții.

43. Curtea nu identifică nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material invocat și respinge această cerere. În schimb, Curtea apreciază că reclamantul a suferit un anumit prejudiciu moral ca urmare a duratei procedurii civile. Statuând în echitate, aceasta îi acordă suma de 2.000 euro cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

44. Reclamantul solicită de asemenea 2.930 euro cu titlu de cheltuieli de judecată prilejuate de procedurile interne și 250 euro pentru procedura în fața Curții. El depune în acest sens copii ale chitanțelor care atestă plata sumei de 500.000 lei românești vechi (ROL) și 600 lei noi românești (RON) către avocatul care l-a reprezentat la Curte și o a treia chitanță de 209,81 RON reprezentând cheltuieli de corespondență, plătite de avocat.

45. Guvernul se opune acestor pretenții.

46. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil. În cauză, având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și criteriile mai sus menționate, Curtea apreciază ca fiind rezonabilă suma de 250 euro cu titlu de cheltuieli de judecată pentru procedura în fața Curții, pe care o acordă reclamantului.

C. Dobânzi

47. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă în privința duratei excesive a procedurii și inadmisibilă pentru rest;

2. Hotărăște că există o încălcare a art. 6 alin. (1) din Convenție;

3. Hotărăște

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. (2) din Convenție, sumele următoare:

i. 2.000 euro pentru prejudiciul material;

ii. 250 euro cu titlu de cheltuieli de judecată

iii. orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit pentru sumele anterior menționate

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, această sumă va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

c) că sumele în discuție se vor converti în lei noi (RON) la rata de schimb aplicabilă la data plății;

4. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 17 ianuarie 2008, în aplicarea art. 77 alin. (2) și (3) din Regulament.

Santiago Quesada,
Grefier

Boštjan M. Zupančič,
Președinte

Dreptul la un proces echitabil. Art. 6 alin. (1) din Convenție

Dreptul la respectul bunurilor proprii. Art. 1 din Protocolul nr. 1

1. Dreptul la un proces echitabil în fața unei instanțe, garantat de art. 6 alin. (1) din Convenție, trebuie interpretat în lumina preambulului Convenției, care enunță preeminența dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante. Preeminența dreptului implică fundamental, ca element de structură, principiul securității raporturilor juridice, care exclude posibilitatea repunerii în discuție a soluției definitive, pronunțate în orice litigiu, atât în privința părților (care nu pot solicita controlul unei hotărâri definitive și executorii, doar în scopul de a obține o nouă reexaminare a cauzei și o nouă hotărâre), cât și în privința jurisdicțiilor superioare (care trebuie să își exercite puterea de control doar pentru a corecta erorile de fapt sau de drept, precum și pe cele judiciare, și nu pentru a proceda la o nouă reexaminare a cauzei, în absența unor motive substanțiale și imperioase).

În speță, anularea unei decizii judiciare definitive nu a fost justificată de existența unor probe noi, de natură a influența soarta pro-

cedurii, care să nu fi fost anterior la dispoziția părților, iar simpla existență a două puncte de vedere asupra aceleiași chestiuni nu se poate constitui într-o eroare de drept pentru a reprezenta un motiv suficient care să determine rejudecarea unei cauze. Principiul securității raporturilor juridice a mai fost nesocotit și prin intervenția procurorului general într-un litigiu civil, în care nu a fost parte, cu consecința repunerii în discuție a unei hotărâri definitive, intrată în puterea lucrului judecat. În consecință, anularea hotărârii definitive a tribunalului a adus atingere dreptului reclamantei la un proces echitabil: *încălcare*.

2. Din moment ce creanța reclamantei a fost stabilită printr-o decizie definitivă, dreptul astfel recunoscut nu este revocabil și, în consecință, reclamanta avea un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1. Prin urmare, diminuarea creanței reclamantei prin hotărârea ulterioară a curții de apel – consecință a anulării deciziei definitive de către I.C.C.J., în urma admiterii recursului în anulare promovat de procurorul general – nejustificată de intervenția unei cauze de utilitate publică, care să respecte condițiile prevăzute de lege și criteriul proporționalității, constituie o ingerință în dreptul reclamantei la respectul bunurilor sale, prin dispozițiile Codului de procedură civilă, care reglementează recursul în anulare. O astfel de ingerință nu poate fi justificată de existența unei erori de drept, deoarece pârâțul a beneficiat de o cale de recurs pentru a o remedia, iar pe de altă parte, pretinsa eroare nu este suficientă în a legitima privarea de o parte dintr-un bun dobândit în mod legal, ca urmare a unui litigiu soluționat în mod definitiv. În consecință, chiar dacă s-ar demonstra că privarea de proprietate a servit unei cauze de interes public, justul echilibru a fost rupt, reclamanta suportând o sarcină specială și exorbitantă, prin privarea în proporție de 75% din creanța sa, contrar dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1: *încălcare*.

Cauza *PRODAN împotriva României*,
hotărârea din 11 decembrie 2007

Comunicată la 17 ianuarie 2008

Cererea nr. 26071/04

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a III-a), într-o cameră compusă din: Boštjan M. Zupančič, președinte, Corneliu Bîrsan, Elisabet Fura-Sandstörn, Alvina Gyulumyan, David Thór Björgvinsson, Ineta Ziemele, Isabelle Berro-Lefèvre, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție, după delibărarea din camera de consiliu, de la data de 11 decembrie 2007, a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 26071/04), îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, doamna Anica Prodan («reclamanta»), a sesizat Curtea la data de 17 mai 2004 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale («Convenția»).

2. Reclamanta este reprezentată de către doamna F. Rușianu, avocat din București. Guvernul român («Guvernul») a fost reprezentat de către agentul său, domnul Răzvan Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 16 februarie 2007, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile art. 29 alin. (3), Curtea a decis să examineze în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în 1956 și locuiește în Curtișoara (județul Olt).

A. Originea cauzei

5. Prin decizia din 16 mai 1995, societatea agricolă F. a concediat-o pe reclamantă din postul de contabil adjunct.

6. Reclamanta a sesizat instanța cu o acțiune în anularea deciziei de concediere din 16 mai 1995.

7. Prin hotărârea din 12 ianuarie 1998, Curtea de Apel Craiova a respins acțiunea reclamantei. Cu toate acestea, Curtea de Apel a admis ulterior o cerere a reclamantei de revizuire și a anulat hotărârea sa din 12 ianuarie 1998.

8. După un nou ciclu procedural, prin hotărârea definitivă din 5 mai 2000, Curtea de Apel Craiova a admis

acțiunea introductivă a reclamantei și a dispus reintegrarea acesteia în postul deținut anterior, obligând angajatorul să-i plătească salariile începând de la data concedierii și până la reintegrarea pe post.

B. Procedura referitoare la plata drepturilor salariale

9. La data de 7 august 2000, reclamanta a chemat în judecată fostul său angajator la Judecătoria Slatina, solicitând plata salariilor la care era îndreptățită conform hotărârii Curții de Apel Craiova din 5 mai 2000.

10. Prin sentința din 17 noiembrie 2000, Judecătoria Slatina a admis cererea reclamantei și a obligat angajatorul să-i plătească 168.318.607 lei românești pentru perioada 16 mai 1995 – 30 noiembrie 2000, această sumă fiind stabilită pe baza unei expertize contabile.

11. Angajatorul a formulat recurs.

12. Prin decizia din 28 mai 2001, ca urmare a două noi expertize contabile, Tribunalul Olt a confirmat sentința Judecătoriei Slatina.

13. La 29 mai 2002, procurorul general al României a formulat recurs în anulare la I.C.C.J. împotriva sentinței Judecătoriei Slatina din 17 noiembrie 2000 și a deciziei Tribunalului Olt din 28 mai 2001, pe motiv că judecătorii au încălcat legea.

14. Prin hotărârea din 20 decembrie 2002, I.C.C.J. a respins recursul în anulare ca tardiv, deoarece termenul de un an prevăzut de Codul de procedură civilă a fost depășit în cauză.

15. Prin hotărârea din 11 aprilie 2003, I.C.C.J. a admis contestația în anulare introdusă de către procurorul general a hotărârii din 20 decembrie 2002. Instanța a constatat că recursul în anulare a fost trimis prin poștă la 28 mai 2002, situație în care termenul prevăzut de Codul de procedură civilă a fost respectat.

16. I.C.C.J. a fixat termenul de judecată la 7 noiembrie 2003. Reclamanta a fost prezentă. Angajatorul a fost reprezentat prin mandatar. Din documentele aflate la dosar nu reiese dacă mandatul a fost dat pe baza unei procuri obișnuite sau autentificate de către notar.

17. Prin hotărârea din 18 noiembrie 2003, I.C.C.J. a admis recursul în anulare, a casat sentința Judecătoriei Slatina din 17 noiembrie 2000 și decizia Tribunalului Olt din 28 mai 2001 și a retrimis cauza tribunalului pentru o nouă judecată asupra fondului. Pentru a decide astfel, I.C.C.J. a constatat că angajatorul nu datora salariul corespunzător primului ciclu procesual (din 16 mai 1995 până la 12 ianuarie 1998) al primei proceduri referitoare la anularea deciziei de concediere și reintegrarea pe post, și nici pentru perioada februarie –